

HECE

ISSN 1301-210X

AYLIK EDEBİYAT DERGİSİ YIL:10 SAYI:113 MAYIS 2006

ŞİİRLE BİR İNSAN GETİRMEK

113

KUM SAATI

- Necip Tosun** / *Ağır Ama Eksik Yazı* 3
Ömer Lekesiz / *Desem ki...* 5
Cemal Şakar / *Edebiyatçılar ve Medya* 6
Mehmet Narlı / *Kötümser Güzemci Şiir* 7
Mustafa Aydoğan / *Albüm ve Çerçeve* 7
Ömer Güçlü / *Kitaba Yakışır Tanıtım* 9
Rasim Özdenören'in Yazarlığının 50. Yılı 9
Murat Erol / *Edebiyatın Yeri Yurdu* 10
Homeros Şiir Ödüllü Ahmet Oktay'a Verildi 12
Necatigil Ödüllü Mehmet Taner'in 13
Kahramanmaraş'ta Sezai Karakoç Sempozyumu 13

- Hasan Aycın** / *Çizgi* 15
Arif Ay / *Bağdat'a Dönen Şiirler* 16
Hüseyin Atlansoy / *e'N Canbaz* 17
Mustafa Muharrem / *Denizedoğrudef* 18
İsmail Kılıçarslan / *Romantizmin Yeniden Keşfi* 21
Kenan Çağan / *Kıyıda Kalanlar Kenar Gezenler...* 22
Abdullah Şevki / *Leylâ, Lâ ve Harfler* 24
Atıf Bedir / *Yaralı Nehirler* 26
Ahmet Edip Başaran / *Deli Kan* 28
Vural Kaya / *Açık Yara* 29
Hakan Poyraz / *Özü Geçmiş Olanlara Geçmiş Olsun!* 31
Necatî Mert / *Refik Halit, Ali Kemal ve Takıntılarımız* 35
Seyhan Arslan / *Sayıklama Belirtisi II* 41
Ali Kozan / *Fanzin Kimlik* 45
Hans-Jürgen Krysmanski / *Ütopik Romanın Özelliği* 48

Dosya: "ŞİİRLE BİR İNSAN GETİRMEK"

- Hayriye Ünal** / *Yalnız Şiirle Doğanlar ve Anlatılab Mücadeleleri* 51
Ali Emre / *Umutsuzlar Parkı'nda Çoğalan Trajik Edip Cansever Şiiri* 62
Turan Karataş / *Bir Anlatıma İmkânı Olarak Kahraman ve 'Taha' Örneği* 75
Hüseyin Atlansoy / *Korkunun Şaraba Uyuyan Elleri: Turgut Uyar Şiiri* 80
Arif Ay / *Necip Fazıl'ın Şiirinde Kahramanlar* 84
Veysel Çolak / *Nâzım Hikmet'in Şiirlerinde "İnsan Manzaraları"* 87
Mustafa Şerif Onaran / *"Kuvayi Milliye" Destanında Bir Kahraman...*102
Ali Ayçil / *Zamansız Bahçeler* 105
Mustafa Zeki Çıraklı / *Şiir Versus Anlatı: Erbain'de Mekân, Zaman, Kahraman* 112
Ali Galip Yener / *Şiirde Narsisizm ve Necatigil Şiirinde "İnsan"* 120
Fırat Mollaer / *Nurettin Topçu Janus' u Üzerine ya da Bir Eleştiri Üzerine* 126
Gökhan Tunç / *Ahmet Haşim'in Bütün Şiirleri' ne Psikanalitik Bir 'Bakış'* 138
Hüseyin Atabaş / *"Çağının Eleştirisi"* 151

KİTAPLIK

- Suavi Kemal Yazgıç** / *Örtülü Ödenek Davası* 158
Muammer Öztürk / *From Empire to Orient...* 158

HECE

AYLIK EDEBİYAT DERGİSİ
ISSN 1301-210X

YIL: 10 SAYI: 113
MAYIS 2006
(Her ayın birinde yayımlanır.)

Yayın Türü: Yerel Süreli

Hece Yayıncılık Ltd.Şti. Adına
Sahibi: Ö. Faruk Ergezen

Yazı İşleri Müdürü: İbrahim Çelik

Yayın Yönetmeni: Hüseyin Su

Yönetim Yeri

Konur Sk. No: 39/1
Kızılay/Ankara

Yazışma: P.K. 79 Yenişehir/Ankara

Tel: (312) 419 69 13 **Fax:** (312) 419 69 14

İnternet Adresi: www.hece.com.tr

e-mail: hecedergi@yahoo.com
hece@hece.com.tr

Dizgi-Düzeltili: Hece

Teknik Hazırlık: Hece/ Bülent Güler

Kapak: Sarakusta **web:** sarakusta.com

Baskı: Öncü Basımevi **Tel:** 384 31 20

2006 Yılı Abone Bedeli:

Yıllık: 90 YTL.

(Kurumlar İçin: 200 YTL.

Yurt Dışı: 150 Euro

Posta Çeki: 149582

Hece Basın Yayın Ltd.Şti.

Gelen yazılar yayınlansa da yayınlanmasa da geri
verilmez. İlkelerimize uymayan ilânlar alınmaz.

Baskı Tarihi: 30.04.2006

NECİP TOSUN

AĞIR AMA EKSİK YAZI

Yazının en basit işlevi, sözcükleri belirsizliklerden, karanlıklardan alıp bir düşünceye mal etmektir. Yazar, düşüncelerini sözcüklerle, cümlelerle adlandırarak okurla bir köprü oluşturur. Amacı, bir şey kurmak, yıkmak, değiştirmektir. Yani yazar yazarak bir değer üretmeye çalışır. Hiçbir yazı tarafsız, edilgen değildir ve içinde okuru değiştirmeye yönelik bir iddia, düşünce, ileti taşır. Kuşkusuz yazıda yazarın ille de iddiasını kesinliğe ulaştırması beklenemez. Ortaya koyduğu mevzuu üzerine düşünüyor olması bile yeterlidir. Bu sesli düşünmeden bizim haberdar olmamızı isteyebilir. Ancak bu sesli düşüncede bile bize iletilen bir şey olmalı, yazar bu niyetle düşüncelerini bizimle paylaşmalıdır. Değilse bunu yazmak, için bir gerekçesi kalmaz. Yani bir yazının öncelikle söyleyeceği bir şey olmalı ve biz de okur olarak bu şeyin peşinden gitmeliyiz.

Oysa son günlerde, düzyazılarda, ilginç, tuhaf, anlaşılabilir bir tutum gözlenmektedir. Bu tür yazıların ortak özelliği hiçbir şey anlatmamaları ve anlaşılabilir, ağır yazılar olması. Çözümleyici, açıklayıcı, aktarıcı ve aydınlatıcı olması gereken bu yazılar, her nedense imgeler ve metaforlarla anlamı kapatma, öznelleştirme ve yazının öznesini bağlamından kopartıp her yöne çekilebilecek bir şirazesizliğe ve savrukluğa dönüştü. Edebiyat, felsefe, estetik gibi disiplinler arasındaki ilişkiler sağlam zeminlere oturtulamadığı için her yazar kendine ait ve sadece kendisinin anlayabileceği bir yazı evreni yaratarak tam bir karmaşa ile yazılarını oluşturmaya başladı. Bu yazılarda, yazarlar, bir kelebek gibi düşünce duraklarında, sanat sorunlarının üzerinde uçuşup duruyorlar, ama onların yol haritalarından yeni, özgün anlaşılabilir rota çıkaramıyoruz. Elbette yazarların başka düşüncelerle, disiplinlerle ilişkiye girme-

EDEBİYAT GÜNDEMİ

leri, oradan yeni verimler elde etmeleri anlaşılabilir bir şey. Ama topladıkları, devşirdikleri şeyler yeni bir şeye, anlatılmak istenen özneye bir katkı sağlamalı. Oysa duygu, algı ve düşünceleri metne ne yazık ki tam olarak yansıtmıyor, tutarlı bir bütünlüğe ulaşmıyor. Bütün bunlarla okurun çaba göstermesi gereken metinleri değil, içine girilse de bir anlamı olmayan, yazarda karşılığı oluşmamış eksik yazıları kastediyoruz.

Hiç kuşkusuz her metin, dünyasını, kendi diliyle, kelimeleriyle ve kavramlarıyla konuşur. O meseleyi öğrenmek isteyen de bu çabayı göstermelidir. Bu anlaşılabilir bir şeydir. O dünyaya, meseleye ilgi duymayan okur da o yazıya yaklaşmamalıdır. En azından bu yazıların anlaşılmasınun haklı nedeni vardır. Ancak bu, şu anda gündeme getirdiğimiz "hiçbir şey söylememe" meselesinin dışında bir durum. Her yazının elbette "bana" bir şey söylemesi gerekmiyor. Bizatihi metnin kendisinin bir şey söylemesi gerekiyor. Bunu ben anlamayabilirim belki ama bir başkası/öteki anlayabilir. Konuşuyor olması, bir şeyler söylüyor olması bir metnin olmazsa olmazıdır. Bir derdinin olması, bir derdini açıyor olması önemlidir, çünkü dilsiz bir yazı hiç yazılmamış hükmündedir. Kuşkusuz bütün bunlarla yazarın dünyasını okurun algısına göre ayarlaması gerektiğini ileri sürmüyoruz. Söylediğimiz, yazarın yazdığı yazının kapısını kilitleyip anahtarını da kendi cebine koymasındır. O anahtarın da başka örneğinin olmamasıdır. Hatta o eve girsek bile o dünyada birdenbire yabancılaşacağımız bir durumdan söz ediyoruz.

Bir okur bu tür yazıları okurken neden yazı dışına düşüyor, yabancılaşıyor? Öncelikle yazı kaçınılmaz bir zorunluluk olarak yazarda doğmuyor, onun zihninde tam olarak ete kemiğe bürünmeden metne aktarılıyor. Sonuçta ortaya eksik, tamamlanmamış bir yazı çıkıyor. Öte yandan yazar bir düşünce aktarma peşinde değil. Sadece bir yazı yazmak peşinde. Bunun için de değişik atraksiyon-

lar sergiliyor. Prematüre düşünce yazıyı kavram kargaşasına, muğlaklığa dönüştürüyor. Tam burada diğer edebi türlerin, edebi sanatların dilini kullanmaya başlıyor. Elbette farklı, özgün, yaratıcı yazı peşinde koşulabilir ve yazının/düzyazının güzelleştirilmesi için edebiyatın gücüne yaslanabilir. Yazar düzyazı da bile imgelere, simgelere, kimi metaforlara başvurabilir. Ama bu göndermelerin hepimizce bilinen ortak bir dili olması, onu işaretlemesi gerekir. Ayrıca yazı için de elzem ve anlamlı olmaları gerekir. Ancak bu yazıların çoğunda bir görüş ileri sürülmediği, konu toparlanmadığı zaman imgelere, simgelere başvurulmaktadır. Yani bir kaçış olarak kullanılır bütün bunlar. Oysa bilinir ki yazı ve okur arasında iletişimin sağlıklı bir şekilde gerçekleşebilmesi için aynı dili konuşmaları, ortak bir imge/simge evrenlerinin olması gerekir.

Hiç kuşkusuz, bir yazarın ilke olarak "kapalı anlatmak", "anlaşılmaz olmak" gibi bir "amacı" olamaz. Haldun Tanner'in de dediği gibi: "Açık seçiklik, sadelik yazarın birinci nezaket borcudur." Yazar, yazarak, ikinci kişiyle iletişim kurmayı seçtiğine göre, bu yolu tıkayacak yaklaşımlardan kaçınmak durumundadır. Söylemek istediklerinin üstünü örtmemeli ve bilakis açmalıdır. Ama yazar, herkese ulaşayım diye, anlattıklarının hakkını da yememeli, onu doğasından uzaklaştırarak, mahremiyetinden soyup bırakmamalıdır. Yazmak, bir şey aktarmak, paylaşmak ise yayınlamak sadece paylaşmak değil, kamunun dünyasına açılmaktır.

Peki bir insan hem herkese seslenmek hem de niçin anlaşılmamak ister? Anlaşılmamak ister, çünkü kimi kez bunun kendisine bir ayrıcalık, saygınlık kazandıracağını sanır. Bu yazarlar, anlaşılır olduklarında basitleşeceklerinden korkarlar, bu yüzden de "üst dil" kullanırlar. Ne kadar anlaşılmaz, kapalı, muğlak yazarsa, yazdıklarının o kadar derin, yüce niteleneceğini düşünürler. Ağır ve kıymetli yazıya onu muğlaklaştırarak

ulaşacaklarını sanırlar. Çünkü onlar eni konu yazdıklarını ulaşılamaz, büyütlü bir dünya olarak algılamamızı isterler.

Schopenhauer “Yazarlık ve Üslup” başlıklı makalesinde (*Okumak, Yazmak ve Yaşamak Üzerine*, Şule Yayınları, s. 53.) yazarları ikiye ayırır. Sırf ele aldığı konu için yazarlar ve sadece yazmak için yazarlar. Schopenhauer şöyle devam eder: Birinci tür, kendisine insanlarla paylaşmaya değer görülen düşüncelere ve yahut tecrübelerle sahiptir. İkinci türdekiler ise yazmak için düşünürler ve düşüncelerini eğip bükerek uzattıkça uzatmalarıyla kendilerini ele verirler. Onların yazılarındaki açıklık ve sarihlik eksikliğinin nedeni budur. Düşünceleri yerine sözcükleri satmak isterler. Bunlar ayrıca kendi düşüncelerini söylemezler. Böyle söylerlerse eserlerinin muhtemelen çok basit ve çocukça görüneceğinden korkarlar. Yazar böylece kendisini gerçekte sahip olduğundan daha fazla akıl ve anlayışa sahipmiş gibi göstermeye çabalar. Oysa der Schopenhauer, gerçek düşünür düşüncelerini mümkün olduğunca saf, açık, belirgin ve veciz bir şekilde dile getirmeye çalışır. Şu hâlde birinci kural: Yazarın söyleyecek bir şeyi olmalıdır. Söyleyecek bir şeyleri olmadığı hâlde böyle bir şeye sahipmiş gibi *gözükme* arzusu yazarlık tutumu değildir.

Son söz: Bir yazının başarısı kendini açık, net, basit şekilde ifade etmesiyle anlaşılabilir. Gerekli donanım, bilgi, dikkat ve özene rağmen anlaşılmayan yazılar başarısız, eksik yazılardır.

ÖMER LEKESİZ

DESEM Kİ...

Desem ki, “İslâmî edebiyat, İslâm medeniyetinin tüm unsurlarıyla yürürlükte olduğu zamanlara mahsus bir adlandırma değildir. Bu adlandırma, Tanzimat’la birlikte Müslümanların edebiyat eylemlerini küçültmek, bir çerçeveye içine hapsetmek isteyenler tarafından uydurulmuş ve zorla giydirilmiş bir addır.”

Desem ki, “İslâmî edebiyat, Müslüman bir kimlik altında halkın dertlerine siyasal alanda çözüm aramak zorunda kalan müelliflerin / münevverlerin bu çabalarını daha görünür, bilinir kılmak için benimsedikleri bir adlandırma. İslâmî edebiyat, Sait Halim Paşa’dan itibaren adı ‘İslâmcılık’ kılınan siyasal eylemin tamamlayıcı bir unsuru olmuş, ‘50’li yıllardan sonra İslâmî edebiyata doğrudan ‘İslâmcılık’ içinde bir araç işlevi yüklenmiş, giderek vaaz mantığı ve içeriğiyle edebiyat yapılması doğru bir yöntem olarak benimsenmiştir. Sonuçta, tıpkı Kemalizmin edebiyatını yapmakla görevli Köy Enstitülü yazarlardan kalan sakat edebiyat kadar, İslâmcılar’dan da geriye sakat bir edebiyat kalmıştır.

Desem ki, “İslâmî edebiyat ve İslâmî edebiyat adlandırmalarıyla günümüz Müslüman yazarları hâlâ hesaplaşmamıştır. Sezai Karakoç’un ‘Diriliş projesi’ kapsamındaki çalışmaları saklı kalmak üzere, Necip Fâzıl dahil son yüzyılın şairleri, İslâmî edebiyatın içini dolduracak bir poetika üretme çabası içinde olmamıştır. Bugün de kendilerini dinleriyle tanımlayan şairlerin bu yönde bir çabasına tanık olunmamaktadır.”

Desem ki, “İslâmî edebiyatı ad olarak benimsemek, tüm türler itibarıyla yeni bir poetikayı da beraberinde getirmelidir. Adı İslâm olan ama buna uygun kuramı ve tür poetikası olmayan edebiyat, tümüyle bir Batı edebiyatı olmasa bile sonuçta onun sayesinde seyyanen türemiş bir edebiyat olacaktır.”

Desem ki, “Kuramsız / poetikasız bir İslâmî edebiyat, bugün hem radikallerin, hem de liberallerin ellerinde keskin bir kılıca dönüşmüştür. Taraflar aynı adla birbirlerini doğrularlarken onun gerçekte ne olduğunun bilincinde bile değildirler; muhataplarını İslâmî edebiyat çevresinde hidayete davet edenler, nasıl bir hidayet dilediklerini bile anlamaktan ve anlatmaktan acizdirler.”

Desem ki, “Edebiyatın İslâmîsi, gayriislâmîsi olmaz! Din insana mahsustur ve sadece insanın Müslimi ya da gayri-

müslimi olur. Artık, İslâmî edebiyat adını, yaşadıkları zihni bölünmeyi, akıl kaymasını, politika çılgınlığını, liberallik travmasını, demokratlık züppeliğini, iktidar kulluğunu edebiyat yoluyla makuleştirme, meşrulaştırma telaşındakilerin sığındıkları bir ad olmaktan kurturmak için iptal etmelidir. Müslüman yazarlar, başkalarınca yapılan adlandırmalar çevresinde bir edebiyat yapmaya değil, doğrudan kendi Müslüman zihinlerinden türeyen asil bir edebiyatla Hz. Adem'in sesini yankılandırmaya talip olmalıdır.”

Desem?!

Nasıl diyebilirim ki?

D(iy)emiyorum.

Ama inanıyorum ki birgün birileri bunu, tekfir edilme korkusu duymadan, iktidar beslemelerinin tehditlerine aldırmadan, salt Müslüman olmanın hak ve sorumluluğuyla diyecektir!

CEMAL ŞAKAR

EDEBİYATÇILAR VE MEDYA

Medya, ülkemizde son yirmi-yirmi-beş yıldır hayatın her alanını kuşatmaya çalışıyor. Onun egemenliğinden ancak kimi küçük, özel alanlarımızı kurtarabiliyoruz. Medyanın böylesine azmanlaşıp hayatımızın her alanını tarassudu altında tutmaya çalışmasında başlıca neden, devletle kol kola girip yaşama biçimimizi değiştirmek olmalı.

Edebiyat, onun ışıltılı ve renkli dünyasından ne kadar uzak kalmaya çalışırsa çalışsın çoğu zaman bunu başaramıyor. Çünkü, o dünyadan uzak kalmak, onun biçimlendirmeye çalıştığı yaşama biçiminin dışında kalmak anlamına geliyor ki, bu da özgürlük ve özerklik demektir. Yani bir anlamda, potansiyel bir muhalefeti korumaya çalışmak demektir. Medya bu potansiyel imkana izin vermemek için elinden geleni yapıyor ve edebiyatı bir biçimde kendi popüler dünyasına eklemlemeye çalışıyor. Ve bu nedenle edebiyatçılarla, medyanın yolu

sıklıkla kesişiyor. Ancak bu kesişme genellikle 'sorunlu' olarak gerçekleşiyor. Aslında sorunun temel nedeni belli: her iki kesimin farklı diller kullanması.

Edebiyatçılar, gerçekliği bir kurgu/yapı içinde verirler. Edebiyatçıların kurduğu yapıyla, diğerlerinin ki arasında en önemli fark da edebî sanatların dile kazandırdığı zenginliklerdir. Dahası edebî sanatlar sayesinde, gündelik dil, yeni başka anlamlar kazanarak yapıda yerini alır. Burada dil özelleşir ve gerçeklik de kişiselleşen dil içinde yeni, farklı bir gerçekliği temsil eder/yansıtır.

Medyanın diliyse alabildiğine düz, yalınkat ve teşhircidir. Dilin yalınkat olması, iletinin hemen algılanmasını sağlar; hem de herkes tarafından, aynı şekilde. İnsanı yormaz, kavramsal düşünmeye gerek bırakmadığı için zihin de genellikle devre dışı kalır. Edebiyatla 'görünür' olan, medyanın teşhirci dili sayesinde 'gösterilir' olur. Bu nedenledir ki, 'manşet' ve 'spot' medyanın dil dünyasında 'her şey'dir. Ayrıca kullandığı dil 'yük-süz' olduğu için 'değer' taşıyıcısı da değildir. Bunun için ele aldığı nesnesini, hemen meta haline getirir, malzemeleştirir.

Farklı dünyaların, sorunlu kesişme anları karşı cevaplarla, tekziplerle hatta mahkemelerle çözülmeye çalışılsa da; yaşanan 'sorun', çoğu kez yaşananın gönlünde kapanmayan bir 'yara' olarak kalır. Bunun en açık örnekleri, ayaküzeri verilmiş beyanlar; irticalen yapılan söyleşiler; 'gizli kaynakları'a dayandırılan haberlerdir. Hatta 'yazılı' olarak yapılan söyleşilerde de buna benzer örnekler görmek olası.

Neden, gayet açık: farklı dil dünyası. Edebiyatçı, kendisine yöneltilen soru ya da soruları, bildiği dilin imkanlarıyla söylenenden çok söylenmeyenle, satırdan çok satırralarıyla ve bir 'bütünlük' içinde anlatma derdindeyken; medya oradan manşet ve spotlar çıkarma derdinde. Çünkü yetiştirdiği okuyucu/izleyicisi için, elindeki malzemeyi ilginç, şok edici, kanlı, canlı, dehşetli kılacak kendi diline dönüştürüp 'göstermek' zorunda. Böylesi bir zorunluluk nedeniyle, yöneltilen sorular genellikle tuzaklarla doludur. Bazen

açık, bazen gizli tuzakların yanında, zaaf ve boşluk arayışları da cabası.

Zorunlu karşılaşmalarda edebiyatçıya düşen, söyleyeceklerinin 'yanlış anlaşılmasın' için, yabancı olduğu bu dil dünyasını enikonu düşünüp medyaya bir 'tasarruf alanı' bırakmamak için satraralarını 'kendince' doldurmaktır. Yoksa, kahramandan, kahramanlardan söz edilen bir söyleşinin, bir haberin, 'yazar'a döndüğünü hayretle görebiliriz. Burada medyaya düşen de, 'malzemesini' hayrete düşürmeden haberleştirmesi ve hak, helallik doğuracak şekilde hukuku çiğnememesidir.

MEHMET NARLI

KÖTÜMSER GİZEMCİ ŞİİR

Son yılların şiirinin önemli bir kısmında gizemli dilin kuşatıcılığı devam ediyor. Fakat bana mı öyle geliyor, birçok şiir okuru da benzer düşünceler ediniyor mu bilmiyorum. Sanki bu gizemli dilin kapıları hep karanlığa açılmaya başladı. Bu şiirlerde ussal ve ruhsal tarihin iç içeliğinin, sarmallığının bilindiği belli **gibi** oluyor. Şairler, bilgi kuramımızın değişme süreci içinde, yeniden içrek öğretilerin kapılarına dolmuş **gibi** de duruyorlar. Öyleyse bu gizemli dilin kapıları niçin hep karanlığa doğru açılıyor?

Her hal de bu şairler, gizemli, içrek ve simyasal bir dilin aslında her zaman bütüncül bir dünyayı işaretlediğini de biliyorlar olsa gerektir. Bizde bir algılama, okuyamama sorunu mu var bilmiyoruz ama şu yakıcı soru peşimizi bırakmıyor: Öyleyse bu şiirler, neden bütün değerlerin neredeyse eşitlendiği, belirsiz, parçalanmış, kaygan bir zihinsel atmosfere çağırıyormuş **gibi** duruyorlar?

Galiba cevap siyah olarak vurguladığımız "**gibi**" kelimesinde gizli. Elli yıldır şiirimizi açık veya gizli olarak baskısı altında tutan, kökleri, bilerek ya da önemsemeyerek silen, kazıyan şiirsel imge (isteyen İlhan Berkleri, Ece Ayhanları düşünebilir); görme biçimlerimizi tama-

mıyla simülasyona bağlayan küresel imgelemlerle buluşunca; içrek öğretilerle, medeniyet kodlarıyla gerçek alışverişimizin sağlığını bozmuştur. Elbette bunu en önce fark edenler şairler olmalıydı ve nitelik fark eden şairler de oldu. (isteyen 50 yıllık şiir tarihimiz içinde birkaç şair ismi sayabilir) Önce bireyi bireyden ayıran, bilinçaltının koridorlarında simgesel düşlerde bireyi bütünleştirecek ortak dili bulmayı amaçlayan Jung, kişiye aynada iskeletini görebilmeyi öğretti ama, bunu öğrenen insan, gördükleriyle bütüncül dünyaya açılmak yerine, kendini şiirsel imgenin kollarına bıraktı. Bundan sonra söylediği her şeyin yeni olması gerektiği kuruntusuna kapılan şair için, hipermarket imgelem dünyası kaçınılmaz oldu. Sürecin şimdiki boyunda, artık şiir sadece kendisi için olamıyor mesela; sadece yıkıcı, muhalif, öğretici, simgesel, üstbilgisel, entelektüel vs olamıyor. Her şeymiş gibi durmak istiyor. Her şey olan bir "şey"de (bu bir "şey", bir öğreti olabilir, bir duyarlık biçimi, bir din, insani bir değer olabilir) yoğunlaşamayınca, ısrar edemeyince, onu bütünlüklü ve gerçek bir "merkez" haline getiremeyince, "**gibi**" yapıyor.

Bu şimdinin gizemci ve imgesel dilinin her şeye yani hiçbir şeye açılması bizde "kötümser izler bırakıyor. Bu kötümser havayı dağıtmak için, imgelem dünyasına bir merkezkaç kuvveti önermeye cesaret edemiyoruz artık. Çünkü sözünü ettigimiz şiir-evlerin misafirlerinin (şairlerin), bu önerimizi eski ve ideolojik bularak, lafı ağzımıza tıkmaları isten bile değil.

MUSTAFA AYDOĞAN

ALBÜM VE ÇERÇEVE

ERTELENMİŞ YAZI:
ERTELENMİŞ YAZAR

Belki herkes için böyledir, bilemiyorum, yazı yazmam gerektiği her durumda, içimi kaplayan, bana kendini dayatan ilk duygu erteleme duygusu oluyor.

Yazıyı, gündüz ise akşama, bugün yazacaksam yarına ertelemem yönünde beni zorlayan, alt edilmesi güç gerekçelerini de beraberinde getiren bir duyguya kapılıyorum. Ertelemenin rahatlatıcılığının ellerine teslim olmaktan zor kurtarıyorum kendimi.

Geçmişteki yazma sürecime ve yoğunluğuma baktığımda, bu duygunun, benim için oldukça ikna edici olduğunu, hatta bazı dönemlerde salt bu duygu tarafından yönetilmiş olduğumu görüyorum. Yazıklarıyorum tabi. Üzülüyorum.

Bu yazı için de yoğun bir çaba göstermek zorunda kaldım. Erteleme duygusuyla boğuşup durdum. Üstelik, bu duyguyu haklı çıkaracak epey gerekçe de vardı: Haftalardır Ankara'dan, evimden, kitaplarımdan, yazı ortamından uzaklarda, bir Öğretmenevi'nin çıplak, televizyondan başka el sürülür bir nesnesi olmayan süit odasında, yanımda getirdiğim beş on kitaptan başka şeyim olmayan, tek başıma, yalnızlığın bir çok türüyle bir arada nefes almaya çalışıyorum. Daha haftalarca da buna mecburum. Ama, gene de bir yazı yazmam gerekiyor. Ertelesenem, biliyorum, kimsenin umurunda olmayacak. Neyi yazmadığımı kimseler bilmeyecek bile. Ne var ki, ertelediğim şeyin, yazının ötesinde kendim olacağım düşüncesi, beni, bilgisayarın önüne oturmaya mecbur kılıyor.

Geriyeye dönüp baktığımda, çoğu insanın, yolu yarıda bırakmış bir çok insanın bu durumlarının, erteleme duygusuna teslim olmalarından kaynaklandığını fark ediyorum. Birlikte yazmaya başladığımız bir çok insanın, çoktandır başka uğraşlara dalmış olduklarını ama yazma umudunu da yitirmemiş olduklarını görüyorum. Onların, az yazıyor/yazmış olmalarını ya da uzun süreler yazmıyor/yazmamış olmalarındaki gerçeği de böylece yeni yeni anlıyorum: Gelecekteki bir zamana ertelenmiş yazarlık serüveni. Onlara üzülmiyorum da değilim. Tek tek çekip gidişleri, beni yalnız bırakışları, açıkçası, içimi acıtıyor. Yazıyor

olmanın kendiliğinden içinde taşıdığı bir yalnız kalış var zaten. Bir de, böyle açık bir yalnızlığa düşmek, anlaşılır olsa bile, acı veriyor.

Ertelemiş yazı, bence, yazılmayacak yazıdır. Yazarın ilk ve en büyük çıkmazı, sürekli kendini dayatan, kolay bertaraf edilemeyecek gerekçelerini de yanında taşıyan erteleme duygusudur.

Yazının, yazılması gereken bir ân'ı olduğuna getirmeye çalışıyorum sözü: Şimdi'ye.

Her yazı, şimdi'nin ürünüdür. Ya da hemen'in.

Yazar, şimdi'nin, hemen'in imkanlarından doğar.

Yazarın, yazıyla arasına giren erteleme engeliyle boğuşmasının, yazarlığın temel şartı olduğunu gördüm. Bu boğuşmanın; odayı boydan boya defalarca gidip gelmek, yazmaya ikna etmek için sürekli içimdeki yazara konuşmak, böylece, kendi kendine konuşan bir adam görüntüsü vermek, sürekli sorgulamaları kendimi hesaba çekmek, raftaki kitapları tek tek açıp bakmak ve masanın üstünün bir gecede kitapla dolmasına yol açmak, sürekli notlar almak, bilgisayarın başında inatla beklemek ve istenen yazı çıkıncaya kadar sürekli karalamalar yapmak, kendini mahvedercesine sigara içmek vb. enstantanelerinin olduğunu fark ettim. Bazı yazarların, otel odalarına, uzak şehirlere, dağ evlerine, ayrı ev tutmalara sığınmalarındaki nedeni kavrar gibiydim. Balzac, yazacağı zaman, uzaklara gidermiş, başına sargılar sararmış.

Kolay yazanlar da var tabi. Cahit Zarfıoğlu gibi. Yazmak için özel durumlar, özel ortamlar aramayan. Ama ben, bu tür yazarların da kolay yazdıklarını sanmıyorum. Her yazı, yazarına bir bedel ödetiyordur. Bu bedelin en açık biçimi de, sözünü ettiğimiz gibi, erteleme duygusuyla boğuşmadır: Yazarın, kendini kandırılmış duruma düşürecek etkilerin tuzağından kurtarıp, yazının başına geçme arasındaki yoğun boşluğu dingin bir iradeyle ortadan kaldırma çabası.

Sözün özü; ertelemenin barındırdığı gizli ve büyük tehlikenin hedefi, yazıdan önce bizzat yazarın kendisidir.

ÖMER GÜÇLÜ

KİTABA YAKIŞIR TANITIM

19 Nisan 2006 tarihinde bir “yayıncılık olayı” gerçekleşti İstanbul’da. Bu ‘olay’a degecek bir kitap için, Sefine-i Evliya’nın yayını münasebetiyle tarihi bir mekânda, Yerebatan Sarayı’nda bir *tanıtım* yapıldı. Tanıtım toplantısına önemli kültür, sanat, bilim insanları, kitap dostları katıldı: Aykut Kazancıgil, Ahmet Yüksel Özemre, Turgut Kut, Günay Kut, Neyzen Niyazi Sayın, Nur Artıran, Tophane Kadiri Şeyhi Misbah Erkmenkul... ve Sefine-i Evliya’yı yayına hazırlayan Mehmet Akkuş ve Ali Yılmaz...

Yapılan konuşmalarda Sefine-i Evliya’nın “Türk yayıncılık tarihi açısından önemli bir yayım faaliyeti olduğu” konusunda bütün davetliler mutabıktı ve de heyecanlıydılar. Şu hususun altını özellikle çizmek gerek: Mehmet Varış, Kitabevi Yayınları’nda; “Kitap ruhuna, kitap bilincine, kitap ahlâkına sadık” bir yayıncılık örneğini inatla, ne inadı dirençle sürdürmeye, korumaya çalışıyor. Yazı ahlâkının, yayım ahlâkının dibe vurduğu günümüzde, bu ortama rağmen “Kitap” yayınlamaya devam ediyor bir iman ve vecdle. Satar mı satmaz mı, kâr mı eder zarar mı, diye düşünmüyor. Yalnızca “Kitap” yayınlıyor. Okur yazar, kadir kıymet bilmezmiş, Kültür Bakanlığı kitaba, kültüre, sanata sırtını dönmüş, kulağını sağır etmiş, ortam ahlâksızlık ve çamurdan geçilmez olmuş, bütün kültür, sanat, edebiyat, kitap ilgilileri “iş ilişkisinden” başka bir değer tanımaz olmuş... Umurunda değil onun. Genelgeçer değerlerin(!) hiçbirini iplemiyor. İşte yalnızca bu niyette bir umut gizli, bir ışık yanıp sönyor. Bu niyet de çekilirse yazı ve yayım dünyamızdan, o zaman her şey çok kötü olabilir.

Mehmet Varış’ın şu sözlerini bu bağlamda bir kez daha okumak ve hasbiliği üzerine düşünmek gerekir: “Kitaba inanır, kitaba güvenirim. Bu sebepledir ki kitabı sever, kitabı sayar, ona değer veririz. Onun bize verdikleri, hayatımıza kattıkları yanında bizim gösterdiğimiz saygı ve sevgi ancak kendimizi teselli etmek içindir. Çünkü insan olmanın bir sonucu olarak bizde var olan yapılan bir işte maddî manevî karşılık bekleme duygusu onda yoktur. Kitap karşılık beklemeden yapan, bununla beraber eseriyle büyüyendir.”

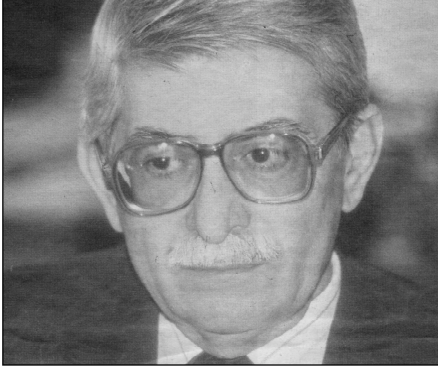
Sefine-i Evliya’nın bir yayım olarak sunumundaki incelik ve dikkat de bu bilincin gereğidir kuşkusuz! Örnek bir yayım ahlâkı olarak...

Şimdi bu büyük eserin yayımı, üzerine yapılacak inceleme ve çalışmaları bekliyor. Elbette öncelikle okunmayı ve üst üste baskılar yapmayı.

Kitabevi’ni ve Mehmet Varış’ı bu vesileyle bir kez daha kutlamak gerek. Barrekallah...

RASİM ÖZDENÖREN’İN YAZARLIĞININ 50. YILI

İlk öyküsü 1957’de yayınlanan Rasim Özdenören’in 50. Sanat yılı önümüzdeki yıl doluyor. Bu bağlamda BSF Akademi’nin *Mostar* dergisiyle birlikte düzenlediği etkinlik Rasim Özdenören’in ha-

Rasim Özdenören

yatını özetleyen sinevizyon gösterimiyle başladı.

Etkinliğe konuşmacı olarak Alim Kahraman, Bahtiyar Aslan ve Cevdet Karal katıldı. Alim Kahraman yaptığı konuşmada; "Tabakalar halinde anlamlar vardır bu metinlerin içinde. Ve o metnin, eğer biz yeterli edebi donanımı elde ettiysek, başka metinlerle birbirini destekleyen boyutları içinde sakladığını görürüz." diye konuştu. Özdenören'in evrenselliğine de vurgu yapan Kahraman, "Rasim Özdenören'in herhangi bir hikayesini okuduğumuzda, onun sadece Türk edebiyatının değil, dünya edebiyatının da büyük metinleriyle yan yana getirdiğimizde, onlarla dayanışan, onlarla canlı alışverişler içinde olduğunu gördüğümüz bir metin okuduğumuzun farkına varırız." dedi.

Şair Cevdet Karal da yaptığı konuşmada; "Özdenören'in öykü sanatına attığı adım belli bir yetkinlik düzeyinden başlamıştır." dedi. Onun bütün yazı hayatı boyunca aynı olgunlukla yazdığını belirten Karal; "Bir sanatçının kendini daha ilk metinlerinde olanca görkemiyle ortaya koyuşu, edebiyat tarihi içinde nadir rastlanan hadiselerden olsa gerek." diye konuştu. Bahtiyar Aslan "Rasim Özdenören, öznenin bilinç altına, ruhu-na yönelmeye çalışır. İnsanı metafizik boyuttan yakalamak, bu boyutta olup bitenleri anlatmak ister." yorumunu yaptı. Özdenören öykülerini, 'moder-

nizmle muhafazakarlığın kavşağında' diye niteleyen Aslan, öykülerin temelinde de iç ve dış dünya çatışması olduğu tespitinde bulundu.

Etkinlikte bir teşekkür konuşması yapan Rasim Özdenören; "Ağrı konuşmayı önler. Ağrı insanın kendi içine yönelmesini sonuçlar. Ben buna ruhun ağrısı diyorum. İnsanoğlu kutsalla olan ilişkisinden dolayı ağrı çeker."; "Bu insanın kendi kutsalından kendi amentüsünün terinden boşanan bir ağrıdır. Allah'ın, meleklerin, resullerin, kitapların, iyiliğin ve kötülüğünün onun omuzlarına yüklediği bir ağırlıktan çıkan bir ağrıdır." dedi.

BSF Akademi ve Mostar Dergisi'nin işbirliğiyle düzenlenen toplantının sonunda gerçekleşen kokteyilde ise Rasim Özdenören İstanbullu okurlarıyla sohbet etti.

MURAT EROL

EDEBİYATIN YERİ YURDU

"Edebiyatın yer yurdu" diye başlayan bir cümle ile "edebiyatın kimliği" diye başlayan bir cümle aynı amaca hizmet edecektir. Edebiyatın kimlik tartışması, aslında siyasi ve sosyolojik kimlik tartışmalarından daha aklı başında tezler içerecektir de. Bugün siyasetin kimlik arayışından bahsediliyorsa, apriori bir durum olarak kimliksizlik kabul edilmiş demektir. Edebiyatın kimliği konusundaki netlik öz itibarıyla diğer alanları kısıkandıracak cinstedir her şeye rağmen.

Düz bir bakışla en azından "Türk Edebiyatı" adı üzerinde bir tartışma yok, diyebiliyoruz. Allah'tan "Türkiye Vatan-daşı Edebiyat" ya da "Türkiyeli Edebiyat" gibi kavramsallaştırmalara gidilmiyor. Aslında bu ironik tartışma bile bir şeyleri hatırlatacak içerikte. "Theseues Gemisi" paradoksu isim (şekil)-ruh (özmana) ikilemini ele veren bir örnek. Şimdi, bütün parçaları yenilenen gemiye aynı adıyla hitap ediyoruz, ama aynı anlamlar hâlâ uyanıyor mu? Türk Edebiyatı, genişleterek söyleyelim, Türk Siyaseti,

Türk Düşünce yapısı, yıpranmışlık iddiası ve diğer sebeplerden ötürü yenileme amacıyla değişen parçalarından sonra hâlâ kendisi kalabilmiş midir?

Theseues paradoksu 'anlam' ile 'şekil' arasındaki bağı tartışmamızı gerektirir bir örnek. Destansı bir kullanım ile "adından güçlenecektir Türk Edebiyatı" denilebilir mi? Yine aynı söylemle bu isim, mayasını diri tutup güçlendirecek denilemez mi? Salt ismin bir kimlik beyanı olmadığı ortada. Edebiyatımızın, tıpkı fikir dünyamızın olduğu gibi, gücünün kimliğinde saklı olduğunu söyleyebiliriz. Bu kimlik, elbette salt bir isim değil ama ismi de içeren bir yapıyı ifade eder. Adıyla ve adından güçlenecek bir edebiyat (yanında siyaset ve fikir de dileyim) değil, kimliği ile yükselecek ve güçlenecek bir edebiyattan bahsedilebilir. Bu cümle ile kimliğin bileşenlerinin belirlenmesi de gerekir. Kimliği, *isimle* beraber *fikir*, *duygu* ve *mekandan* bağımsız düşünemiyoruz. Fikir ile, geçmişin bakiyesini anlamak mümkün; buna eklenen yeni zamanların özgün fikir ve yorumları. Duyguyu, bir veba olduğu bu modern algının dışında algılamalı. Fikir dünyası ile ilişkili, inanca yaslanmış, tarihe yönelmiş bir anlam silsilesi ile oluşan bir dünya. Mekan ile de, coğrafyanın tecrübi bilginin oluşumuna yaptığı katkılardan başlayarak yer'li oluşu bahsine kadar uzatılabilecek bir anlam katmanı anlaşılır.

Türk'ün Edebiyatı Değil, Türk Edebiyatı

Dil'in hakkını bir kez daha teslim etmek gerek bu tartışmada. Dil ve mekana, bir algı dünyasının kurulmasında önemli misyonlar yüklemeli. Türkçe yazan ve Türkiye'de yaşayan bir yazar etnik kimliği ne olursa olsun Türk Edebiyatı'nın bir parçasıdır. Türkçe yazan ve Türkiye'de edebiyat ortamında olan Kürt, Ermeni veya başka bir etnik unsur dahi olsa, yazar metinleri ile Türk Edebiyatı'nın bir parçasıdır. Bu anlamda yazarın kim-

liğinden ötede, yargımız yazarın kendini hangi bütünün parçası olarak görerek metinlerini ortaya koyduğu ile oluşmalı. Eserinde farklı bir etnik yapıyı anlatıyor olmasının bir önemi yok. Türkçe yazdığı sürece Türk Edebiyatı'na dahil olacaktır. Bu, üst kimlik olarak Türk kimliğini tekli olarak anlaşılmalıdır. Türk Edebiyatı, Türkler'in edebiyatı değil, Türkçe yazan ve Türkiye'de yaşayanların edebiyatıdır.

Olaya farklı bir noktadan bakarsak örneğin Ermenice yazıyorsa bir yazar metinlerini bu yazarın yeri yurdu ne olur? Dil tercihidendir dolayı, "Türkiye'de yaşayan Ermeni azınlığın yaptığı edebiyatı"na eklenir yazarımız. İnsanların kökenleriyle uğraşmanın elbette manası yok. Eserlerine göre bir değerlendirme ve bunun vurgusu gerek. Şu an yaptığımız değerlendirme eser ve eser oluşturulurken yapılan tercihle ilgili. Edebiyatın yeri yurdu tartışmasında, dil ve coğrafya tercihi sonucunda bir yazarın Türk Edebiyatı'nın içinde sayılıp sayılmayacağı ortaya çıkar. İtirazları ve soru işaretlerini tahmin etmek güç değil. Milliyetçi bir söylem değil bu, hayır. Aksine milliyetçi söylemin merkeze aldığı etnik unsuru göz ardı eden, insanların kökenleriyle değil, kendi tercihleriyle buldukları yeni önemseyen bir yaklaşım bu.

Edebiyatın kimliği bir anlamda, yerin yurdun ve dilin adıyla başlıyor. Türk Edebiyatı, Türkiye'de ve Türkçe yapılan edebiyattır. Dünyanın herhangi bir yerinde Türkçe yapılan edebiyatın durumu bir soru işareti olabilir. Bu girişimler, Türkiye'deki Türk Edebiyatına eklenmiş, kendi varlığını Türkiye'ye duyurabilir oldukça köklenir ve Türk Edebiyatı'na dahil olabilir. Aksi halde misal olarak "Bulgaristan'daki Türk azınlığın ana dilde yaptığı edebiyat" olarak kalmaya mahkum olur. Salt dil değil, edebiyata da bir vatan gerekir.

Edebiyatın da bir vatana ihtiyacı var. Dünya üzerinde kendisi olabilmesi, kalabilmesi ve kendisi olarak kabul görebilmesi, bir kimliğinin olabilmesi için bu gereklidir. Aksi halde Amerika'da yaşa-

yan ve oradaki yayınlarda yerini alan, Türkiye'deki edebiyat ortamına dahil olmamış birisinin artık Türk Edebiyatı ile ilgisinin olmadığına ifşaası gerekir. İngilizce bir roman yazan Elif Şafak üzerinde düşündüğümüzde; Şafak'ın Türkiye'deki gazetelerde ve dergilerde yazmaya devam ettiğini görüyoruz. Üstelik bazen Türkiye'de *yaşamak*'ı Türkiye'de *olmak*'a çevirerek hem de. Dil tercihinin dolayı 'araf'ta kalma ihtimali ise gözardı edilemez. Yazar, vatan'ında *'olmak'* ve *'kalmak'* gibi şartları taşımadığı zaman, bulunduğu yerin önce azınlığı olacaktır, sonraki uzun süreçte ise bulunduğu yer'in ana damarına her zaman bir yabancı olarak eklenilecektir. Üstelik ABD örneği bu eklenmenin hızlı ve kolay olduğu bir ülke. Yabancı dilde eser vermek, verme konusunda ısrarcı olmak ise bir anlamda sömürge psikolojisinin yansıması olarak yazarı araf'a çekecektir. Dilin imkanları bir yazarı bir yere getirir, yazar bu yerden ötesinde artık dil tercihinin 'yabancı' bir dilden yana kullanırsa bu durumda ya dil çok kısır ya da yazar artık 'yabancılaşma' yoluna, soyut bir sömürge alanına girmiş demektir.

Türk Edebiyatı'nın içinde olmak için bazı şartları haiz bir takım yazar çizerlerimizin, bir yabancı gibi yazıp toplumu öyle değerlendirmesinin anlamını ise tezimizin paradoksu olarak görmek de acelecilik olacaktır. Kimliğin, isimle beraber fikir ve his, mekandan bağımsız düşünülemediğini söylüyorduk. Kimlik için isim ve mekan şartının olmasının yeter sebep olması düşünülemez. Eksik parçalar bir kimliği de eksik kılacaktır. Eksiklik olmamışlıktır. Bu durumda bir kimlikten bahsetmek mümkün olmaz.

Şimdi Türk Edebiyatı söz konusu olduğunda, özellikle şiirden bahsedilirken ne zaman başlayıp ne boyutta olduğu bilinmeyen bir krizden bahsedilir. Türkiye'nin nev-i şahsına münhasır özelliklerinden biri de, alan olarak bahsedilen bir takım uğraşların birbirinden bağımsız düşünülemediğidir. O halde siyasette

bir bozulmadan bahsedilecek ki, şiirin kriz noktasında çözüme kafa yorulsun. Ekonomiden bahsederken ahlaktan, hayattan bahsederken felsefeden bahsedilmeli. Mesele şiirin ya da edebiyatın kendi içinde doğup krizleşen bir mesele değil. Bütün üzerinde düşünerek çözüm bulunabilir ancak. Türkler kadar inançlarının karakterlerine etkisi fazla bir millet var mıdır, düşünülmesi. Birbirinden bağımsız hayat(cık)ları her şeye rağmen yaşayamayan bir milletin bu durumu belki bir zaaf. Ama bu zaaf, her şeyin çözümündeki ilk kalkış noktası, ilk güçlendirici etki kaynağı olacak. Zaafımızla güçleneceğiz.

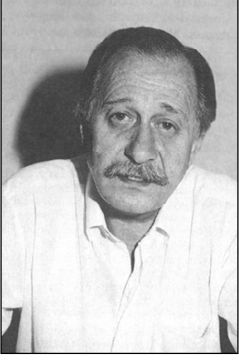
HOMEROS ŞİİR ÖDÜLÜ AHMET OKTAY'A VERİLDİ

21 Mart Dünya Şiir Günü dolayısıyla Karşıyaka Belediyesi'nce düzenlenen Homeros Şiir Ödülü'ne edebiyatçı Ahmet Oktay değer görüldü.

Veysel Çolak, Metin Cengiz, Yusuf Alper, Altay Öktem, Muzaffer Kale, Sinan Oruçoğlu, Tuğrul Keskin, Kazım Şahin, Deniz Durukan, Çiğdem Sezeri, Feri Özelli, Mazhar Alphan, Veysel Gültaş, Oğuz Tümbaş, Hülya Deniz Ünal, Sadık Kırımlı, Timuçin Özyürekli ve Melih Elhan'dan oluşan seçici kurul oy birliği ile şiirin gelişimini önceleyen poetik çalışmalarını nedeniyle Ahmet Oktay'ı Homeros Şiir Ödülü'nü layık gördü.

Homeros Şiir Ödülü önceki yıllarda dil alanında çalışma yapmış olan Özcan Yalım'a eleştiri alanında ise Mehmet H. Doğan'a verilmişti.

Ahmet Oktay, 1933 yılında Ankara'da doğdu. İlk şiirlerini, 1949-1950 yılları arasında *Gerçek* dergisinde yayımlandı. 1950'li yıllarda *Mavi Hareketi* içinde yer aldı ve aynı dergide yazıları ve şiirleriyle etkin bir rol oynadı. 1961 yılında *Yeni İstanbul* gazetesinin Ankara bürosunda "parlamento muhabiri" olarak gazeteciliğe başladı. 1965 yılında TRT Haber Mer-

Ahmet Oktay

kezi'nde çalışmaya başladı. 1976 yılında, siyasal iktidar değişince TRT'den istifa ederek Akajans; ardından da Dünya gazetesi haber müdürlüğü görevlerini yürüttü. 1978'de yeniden TRT'ye döndü. 1982'de buradan emekliliğini isteyip ayrıldı. Daha sonra *Milliyet* gazetesine geçti. 1993 Şubat'ında müdürlerinden biri olduğu *Milliyet*'in yazı işlerinden ayrılarak kendini tümüyle yazmaya verdi. Yapıtları: *Şiir: Gölgeleeri Kullanmak* (1963), *Her Yüz Bir Öykü Yazar* (1964, Yeditepe Şiir Ödülü), *Dr. Kaligari'nin Dönüşü* (1966), *Sürgün* (1979), *Sürdürülen Bir Şarkının Tarihi* (1981), *Kara Bir Zamana Alınlık* (1983), *Yol Üstündeki Semender* (1987, Behçet Necatigil Şiir Ödülü), *Ağtılar ve Övgüler* (1991, Türkiye Yazarlar Birliği Yılın Şairi Ödülü), *Bir Sanrı İçin Gece Müziği* (1993), *Toplu Şiirler* (1995), *Gözüm Seçirdi Vakitten* (1996), *Söz Acıda Sınandı* (1996), *Az Kaldı Kışa* (1996), *Hayalet Övgü* (2001). İnceleme/ Araştırma: *Bir Yazı'nın Arayışları* (1981), *Yazın, İletişim, İdeoloji* (1982), *Yazılanla Okunan* (1983), *Toplumcu Gerçekçiliğin Kaynakları* (1986), *Kültür ve İdeoloji* (1987), *Toplumsal Değişme ve Basın* (1987), *Karanfil ve Pranga* (1990), *Raffaello'nun Direnişi* (1990), *Zamanı Sorgulamak* (1991), *Kabul ve Red* (1992), *Şair ile Kurtarıcı* (1992), *Sanat ve Siyaset* (1993), *Cumhuriyet Dönemi Edebiyat-1923/1950* (1993), *Türkiye'de Popüler Kültür* (1993), *Medya ve Hedonizm* (1995), *Şiddet, Söz, Yaşam* (1995), *İnsan, Yazar, Kitap* (1995), *İsrafil'in Sûr'u* (1997), *Şeytan, Melek, Soyтары* (1998), *Siyasal İslama İtirazlar* (2000), *Modernist Tahayyüle İtirazlar* (2000), *Şairin Kanı* (2001). Anı/Anlatı: *Gizli Çekmece* (2004). Günlük: *Gece Defteri* (1998). Oyun: *Kurt Dişi* (1971 ve 1973 yıllarında Devlet Tiyatroları'nda sahnelendi).

NECATİGİL ÖDÜLÜ MEHMET TANER'İN

Türk şiirinin ustalarından Behçet Necatigil anısına, ailesinin düzenlediği ve 1980'den beri her yıl dağıtılan Necatigil Şiir Ödülü'ne, bu yıl *Çevre Çitin Üzerinde Yağmur* adlı kitabıyla Mehmet Taner lâ-yık görüldü.

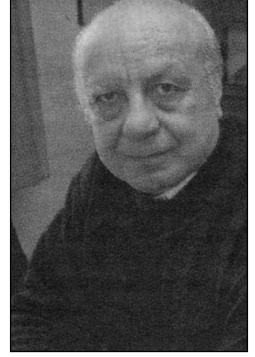
Fusun Akatlı, Cevat Çapan, Mehmet H. Doğan, Haydar Ergülen, Doğan Hızlan, Hilmi Yavuz ve Tahsin Yücel'den oluşan seçici kurulun oy çokluğuyla seçtiği *Çevre Çitin Üzerinde Yağmur*, Mehmet Taner'in 1995-2005 yılları arasındaki çalışmalarının bir bölümünü içeriyor. Mart 2006'da Dünya Yayınları'ndan çıkan kitap, imgeye ağırlık veren bir şiir anlayışının ürünlerini yansıtıyor.

4 Aralık 1946 Nevşehir doğumlu Taner, Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü'nü bitirdikten sonra TRT Ankara, Erzurum, Hakkari, Kars ve Van radyolarında spiker ve yapımcı olarak çalıştı. Çeşitli edebiyat dergilerinde şiirleri yayınlanan şair, 1970 Tek Şiir dalında TRT Ödülü, 1981 Türk Dil Kurumu Şiir Ödülü ve 2000 Akdeniz Altın Portakal Şiir Ödülü sahibi.

KAHRAMANMARAŞ'TA SEZAI KARAKOÇ SEMPOZYUMU

Kahramanmaraş Belediyesi 1-2 Nisan 2006 tarihlerinde, Necip Fazıl Kısakürek Kültür Merkezi'nde şair ve yazar Sezai Karakoç'un düşüncelerinin, şiirinin ve yazılarının tartışıldığı bir sempozyum düzenledi.

Sempozyumun ilk gününde Rasim Özdenören "Bir İnsan Olarak Sezai Karakoç", Prof. Dr. Kurtuluş Kayalı "Bir Türk Düşünürü olarak Sezai Karakoç",

Mehmet Taner

Duran Boz "Sezai Karakoç'un Anılarında Kahramanmaraş" konulu bildirisini sundular.

İkinci oturumda Akif Emre "Sezai Karakoç'un Siyasî Düşünceleri", Dr. Muhiittin Bilge "Diriliş Düşüncesinin Teklifleri ve Retleri", Dr. Köksal Alver "Sezai Karakoç'ta Sosyal Değişme Olgusu" başlıklı bildiri sundular.

İkinci günün ilk oturumunu Prof. Dr. Ramazan Kaplan yönetti ve "Sezai Karakoç Şiiri" başlıklı bildirisini sundu. Arkasından İbrahim Demirci'nin "Sezai Karakoç'un Dil Anlayışı" konulu bildirisini sundu. İkinci günün ikinci oturumundaysa Prof. Dr. Durmuş Günay "Diriliş Düşünce Sistemi" başlıklı bildirisini sundu. Ve son konuşmayı Prof. Dr. Mahmut Özbay "Diriliş Düşüncesinden Medeniyet Anlayışı" konulu bildiriyle gerçekleştirdi.

Sempozyumda Sezai Karakoç eserleri üzerine yapılan yarışmanın ödülleri de verildi. Üniversite Öğretim Görevlileri ve öğretmenler arasında "Sezai Karakoç'un Şiirleri" konulu inceleme - tahlil yarışmasında: 1. Yrd. Doç.Dr. Ümral Devenci Kırmızı (Günüşiği-Lale) 2. Yrd Doç. Dr. Selami Ece (Cümle) 3. Şaban Abak (Süvari) - Ali Osman Dönmez (Yankı); Üniversite öğrencileri arasında "Sezai Karakoç'un Sanat Edebiyat Ve Düşünce Yaklaşımı" konulu makale yarışmasında ise; 1. Ahmet Sami Kulaklıoğlu (Raci) 2. Didem Atayurt (Derinlik) 3. Adem Polat (Anadolu) dereceye Girdiler.

Dereceye giren yarışmacılara ödülleri gazeteci-Yazar Rasim Özdenören ve Yrd. Doç. Dr. Osman Sarı verdi.

